

20181012 65a Jornada General ACO. Ponència de Maria del Mar Albajar, abadesa del monestir de Sant Benet de Montserrat

«El missatge de Jesús segons l'evangelista Marc»

Analitzem la cita de Mc 1,15 «El temps s'ha acomplert. El Regne de déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova».

«El Regne de déu és a prop»

Jesús té una bona notícia, té la passió de parlar i proposar el Regne de Déu. Quan els seus coetanis escoltaven l'expressió «Regne de Déu» ho entenien com a “Shalom” que nosaltres entenem com a pau, però que va molt més enllà. Pot designar també benestar econòmic, prosperitat, salut, tranquil·litat, descendència... en una paraula: felicitat. La promesa de Déu és aquesta Pau; una resposta al desig personal que tenim.

La felicitat —allò que jo més desitjo— sempre serà *relació* i en aquesta relació sempre hi ha gratuïtat. No serà mai aconseguir quelcom ni fer les coses molt bé ni fer fora ningú. Per tant, “Shalom” també és relació que permet a tota persona viure i créixer lliurement, amb justícia, amb respecte al meu bé personal i el bé comú.

Entrar en les relacions que proposa el Regne de Déu, sempre demana llibertat i absència de por. Les persones que estimen i que són lliures fan nosa, per això Jesús va ser eliminat.

El Regne de Déu, doncs, té com a característiques:

- respondre al desig de felicitat que tota persona té en el fons del seu ser, desig d'anar més enllà del dia a dia, del quotidià.
- ens posa en harmonia amb tota la creació.
- ens posa en relació: de nosaltres amb la natura, amb Déu, amb els altres, entre el bé personal i el bé comú (llavors en diem justícia).
- *ergo* felicitat és justícia, relació, no possessió ni eliminació, sinó *gratuïtat* que no és intercanvi, sinó gaudir del que fas sense esperar restitució o resultat (ni tan sols evangèlic). Què puc fer amb una altra persona si no espero res a canvi? Dues coses: Autodonació i autorecepció.

Autorecepció

Autos és el sí mateix, allò més íntim que som. Autorecepció és rebre la persona que soc, com un do rebut i acceptar-nos tal com som per als altres. El món capitalista diu que ens hem de construir la persona que som i assolir els nostres reptes. L'Evangelí ens diu que això que som és més una cosa rebuda que no pas aconseguida. Aprendre que soc un do per als altres tal com soc és una gran tasca. Autorecepció és també la capacitat de donar gràcies, de ser do, d'acollir el que rebem.

El “cel” és allò que no controlem, que no podem fer quadrar amb els nostres esquemes. «Tu ets el meu fill estimat en qui m'he complagut» (Mc 1,19). Jesús en el seu bateig accepta ser estimat per Déu, Déu està content que existeixi, i ho fa sense posar-hi “peròs”, sense límits. I llavors Jesús també serà capaç de donar-se sense límits.

Autodonació

Quan visc que Déu està feliç perquè jo existeixi (no pel que jo faci), necessito fer alguna cosa per donar-me, per millorar el meu entorn. No és donació del que tinc, és sobretot donació del que jo soc, de com estic, de la meva manera d'entendre la vida i de respondre-hi. És per tant donar energia, somnis, reptes... Això és el que feu en els vostres grups de Revisió de Vida.

Cal rebre's sense límit i donar-se sense límit, donació del qui soc jo. Creure qui soc i compartir-ho. Aprendre a no esperar res de l'altre. Donar-nos als altres gratuïtament. Aquí rau l'essència de la felicitat. Cadascú és fidel a si mateix, es pren seriosament a si mateix i comparteix amb els altres la seva manera única de ser (amb història, amb ferides...).

Convertiu-vos

Per poder viure aquí necessitem una conversió. Conversió és un procés, *metanoia*: anar més enllà de la meva manera de veure les coses, de les respostes que conec, de la meva lògica, del que tinc apamat, dels meus paràmetres i judicis, del meu món, dels meus *bé* i dels meus *malament*, per entrar en la lògica de Déu.

Creieu

Necessito *creure* per poder sortir de la meva zona raonable i entrar en la zona de gratuïtat, que no té res de raonable. Per viure des d'aquí cal creure que Déu m'estima. Cal creure-s'ho, com Jesús en el seu baptisme es creu la veu de Déu. Per posar un altre cas, potser *totes* naixem *immaculades*, però només una s'ho ha cregut (Maria).

El temps s'ha acomplert

El temps està ple, allò que esperàvem que passés, ja s'ha esdevingut. El temps ja ha passat ("Kronos") i som al "Kairós": és en el present, en "l'ara" que trobem la realitat dels altres i de Déu tal com és. Aquesta és la gran conversió: la conversió al present. Déu està en el present.

«El temps s'ha acomplert» ens ve a dir que no hi ha passat ni futur, que no hi ha cap altra moment que *l'ara* (que no és pas el *carpe diem*). Cada moment de la nostra vida està prenyat —ple— del "futur" de Déu, que és la promesa i la possibilitat de viure plenament.

Més enllà del Kronos, és ja, és ara la urgència a viure la realitat tal i com ens ve donada a cada moment. En el present, el Regne de Déu s'apropa i ja hi ha contingut el futur de Déu. El futur de Déu és la possibilitat de viure *ara* segons la proposta de Déu. No hi ha un altre moment on jo pugui estimar o sentir-me estimada, guarir una ferida, si no és en *l'ara*, tal com és.

La crida és a viure intensament el present des d'allò que batega en el cor de tota persona i que ens impulsa a actuar des de l'amor i des de la llibertat, per crear una societat nova, més humana.

El Regne de Déu és a prop

Cada moment està ple del futur de Déu, cada present està ple de la promesa de Déu. El Regne de Déu és una manera de relacionar-nos. Si jo no ho realitzo, és una possibilitat que no esdevé realitat, si jo no trio estimar i ser lliure.

A cada moment jo puc respondre segons la proposta de Déu i no segons el que m'està passant. Jo puc respondre i canviar el present des de l'amor i des de la llibertat. Per exemple, si

m'insulten i jo insulto no aconseguixo res, això no condueix enlloc. El futur autèntic crea societat, vida, humanitat nova.

Bona notícia

Heus ací la bona notícia del Regne: Ser cadascú de nosaltres! Cal que ens prenem seriosament a nosaltres mateixos, en fem do i ho compartim amb els altres. Déu necessita el nostre SÍ.

Atenció, tots els llibres de la Bíblia han estat escrits en temps i circumstàncies adversos. Per tant, depèn de nosaltres, si no es queda només en promesa de Déu. Tot el que fem transforma la nostra història.

Reflexió amb motiu de la visita al Montsec en una lliçó d'astronomia: les estrelles fusionen àtoms i partícules per mantenir el seu equilibri i al mateix temps donen llum i escalfor... Algú altre pot sentir aquesta escalfor i veure aquesta llum...

El temps i l'espai han estat transformats. Estimació i llibertat! Déu deixa a les nostres mans el poder triar: podem triar estimar i ser lliures, o no.

Necessitem respostes des de la llibertat interior, des de la pregària. Les lògiques de les respostes radiofòniques no acaben de servir.

Com tenir relacions constructives a la meua comunitat de germanes? En la mesura que m'allibero de tot això, dels meus dimonis que no em deixen ser lliure i estimar, les meves relacions es transformen, el meu entorn canvia, perquè les meves relacions amb els altres canvien, són millors i més sanes. L'alegria d'una persona que està bé s'encomana.

Iniciació

“Donar fruit”: Donar fruit és donar qui tu ets autènticament, la teua manera única d'estar al món. No cal buscar vés a saber què... l'evangelització és mirar l'altre als ulls, mostrar qui som. L'evangelització és sempre relació interpersonal. Comunicar qui soc i rebre qui soc. I això, evidentment, porta a acció.

La iniciació que Jesús fa als seus contemporanis és aquesta alerta de viure amb molta consciència. Perquè hi ha aquesta bona notícia: tots som uns éssers únics i preciosos i aquesta possibilitat de viure el goig de ser un mateix existeix.

Fer, fer... Jesús tampoc no va fer tantes coses. És cada present, cada manera de ser-hi... vivint i transmetent la joia de Déu. No ha de ser Marta o Maria. No ha de ser mística o ètica. Si a l'ACO viviu la dimensió ètica és perquè teniu una raó mística.

Pregària

La meua experiència és que això de la pregària és una aventura i que ens porta més enllà del raonable i et porta a descobrir el teu jo veritable, que costa tant descobrir perquè anem a 100.